

Cara ruskega in carico spremlja prestola naslednik veliki knez Jurij in Vladimir s soprogo dalje dvorni minister grof Woronzov-Daškov. Na meji se pa vlaku pridružijo: minister vnanjih zadev pl. Giers, avstrijsko-ogerski vojni ataše Klepš, komornik grof Lamsdorf in drugi.

Ruska veličanstva imata stanovanje pripravljeno v prvem nadstropji, naše veličanstvo pa v drugem nadstropji. Za goste se ve da je stanovanje in oprava vse krasno in bogato, naš dvor pa si je naročil najprostejšo opravo. — Naš dvor pripeljal se je v Kromeriž v ponedeljek popoldne in je bil tam slovesno sprejet, po mestnem županu gorko pozdravljen. V gradu sprejel je veličanstva kardinal Fürstenberg. Najkrasnejši del sprejema bil je prehod banderja Hanakov, katerega se je vdeležilo 3000 mož, med temi 1200 na konjih. Ob 5. uri bil je pri cesarju obed za 52 oseb. Na večer bilo je mesto krasno razsvitljeno. Česko pevsko društvo „Moravan“ in nemško „Concordia“ prepevala sta pod okni veličanstev, po končanem petji priklonil se je cesar pri oknu stoječ množici, ta pa je gromovito klicala: „Slava!“ „Na zdar!“

Na večer 9. uro pa je bil glavni intendant baron Hofman povabil v strelišče na čaj navzoče zastopnike umetnije, domače in ptuje časnikarje, ministre, višje uradnike in dostojanstvenike.

Promet z mestom ni v ničemer spremenjen, samo grajski prostori in prostor za slavnosti so zaprti, nad ptujci se, kakor naravno, čuje, toda zaprli še niso do sedaj nikogar, razun znanih domačih potepuhov in razsajalcev.

Včeraj peljala sta se naš cesar in cesarjevič ruskima Veličastvoma naproti do Gulina, naša cesarica pa ju je pozdravila na kolodvoru v Kromeriži, obdana od zastopnikov civilnih in vojaških oblastev. Potem predstavljali so se v knezoškofijski palači dostojanstveniki. Po obedu bila je kratka predstava v gledališči, na večer čaj in večerja. Danes je lov, pred odhodom gostov pa obed.

Župan kromeriški pozdravil je našega cesarja v govoru polovico v nemškem, polovico v českem. V češčini govoril je župan: Večno nepozabljiv ostane nam dan, katerega nam je bilo dano Vaše Veličanstvo, katerega častimo in ljubimo kakor svojega očeta, videti v svoji sredi. Blagovolite Veličanstva pozdrav, katerega izrečem, milostivo sprejeti v svoje očetovsko srce, katero pozna vse želje in potrebe svojih otrok, ne da bi bilo treba izraževati jih. Bog naj varuje, Bog blagoslovi, Bog ohrani Vaše Veličanstvo.“

Cesar odgovoril je enako deloma v nemščini, deloma v češčini. Enako odgovoril je cesar tudi na pozdrav zastopnikov prosniškega mesta. Dalje sprejemal je cesar različne deputacije. Ravno ko so bile cesarju predstavljane deputacije kmetijskih občin, vstopila je v dvorano tudi cesarica, ki je bila pozdravljena z živahnimi „slava“-klici.

Dalj časa razgovarjal se je cesar pri tej priliki z državnim poslancem kromeriškim: Skopalikom in pa z deželnim poslancem tega okraja Kozanekom, in to v češčini, in ko je bilo predstavljanje dokončano, izrekel je zopet v češčini nekaj besed srčne zahvale. S tem navdušeno sprejetim izrazom cesarjeve zahvale bila je sklenjena avdijenca in cesar s carico podala sta se med živahnimi „slava“-klici v bližnje prostore.

Včeraj ob 11. uri dopoldne odpeljala sta se cesar in cesarjevič v Gulin svojim gostom naproti. Ti pripeljali so sev Gulin ob pol 12. uri in med pozdravljanjem, katero je trajalo 9 minut, peljali so se vsi skupaj v Kromeriž.

Naši dopisi.

Z Dunaja 23. avg. — Poletna vročina polagoma odlegava — in s hladom povrača se na Dunaj tudi novo življenje. Nas Slovence predramili so posebno slovenski potniki v Zlato Prago. Velikega Šmarna večer priredili smo jim na čast v gostilni „pri zlatem križu“ veselico, pri kateri smo jim mi združeni z drugimi Slovani z besedo in petjem poklonili gorak pozdrav naš in naših tukaj bivajočih prijateljev, nasproti pa smo tudi mi občudovali izvrstne domače pevce in jih spremljali z najboljšimi svojimi vošili. — Bil je to lep večer, ko smo se v prijetni domači družbi zopet čutili v duhu — v ljubi svoji domovini.

Oživljati pa se je tukaj pričelo tudi politično življenje. — Pozdrav, katerega sta izročila naš cesar in cesarica nemškemu cesarju v Gasteinu, bil je prvi povod, da se je občinstvo naše zopet začelo pečati z razmero naše in nemške države. — Ako se človek malo spominja nazaj do l. 1866. na vse počenjanje Bismarkovo, njegovo politiko nasproti malim nemškim pa tudi nasprotno velikim državam, na njegovo kolonijalno in carinsko politiko, na posvetovanje grofa Kalnoky-a z njim, na nemško pomorsko zvezo s Trstom, nasproti pa tudi na počenjanje naših nemških irredentovcev, in sladko potrošene besede, s katerimi jih Bismark na videz zavrača, dejansko pa vendar le izreka: „sedaj še ne“, — potem še le je človek oborožen z vso opravo, da prav vé ceniti vrednost shodno našega skušenega cesarja s sosednimi vladarji. In ako more nas Avstrijce kaj zadovoljiti, gotovo je ta shod našega cesarja z ruskim carom, kateri se ima vršiti jutri na bližnji moravski zemlji. — Politiki naši, kateri Bismarka sodijo po njegovih delih, spoznajo velik pomen v resnici prijazne zveze naše države z Rusko. Pri nas Rus nima pravega povoda biti nam nasprotnik, enako tudi mi ne, njemu nasprotovati, ako je le gledé vpliva vsake teh držav na balkanskem poluotoku meja natanko odločena in pošteno pripoznana. Ruska širi se na izhodno, deloma južno stran, na kateri naših interesov ne zadeva. Nasprotni pa bi bila poskušnja Bismarkova nam nasproti to doseči, kar je brez ovinkov izrekel — za nas osodepolna, in v takem času bi nam bili drugi zvesti in mogočni zavezniki pravi rešitelji za nas in za-se.

Položaj pojasnil se je v teku zadnjega leta za toliko, da uže vsakdo vidi, kje imamo Avstrijci iskati svojih zaveznikov — kje pa ne.

Danes vsak vidi, kje niso naši prijatelji. Ne dvomimo pa tudi, da se bodo častilci Bismarkovi prepričali, da sila ne rodi pravice, še manj pa zaupanje. — Shod našega cesarja z ruskim carom bo gotovo srečen začetek boljše naše prihodnje politike, in zato ga pozdravljamo z vso gorkoto domoljubnega srca.

Od sv. Vida nad Cirknico 22. avg. (*Letina in dvoje važnih vprašanj.*) Uže nekaj let sem se je od tukajšnje okolice le bolj o slabih poljskih pridelkih sporočevalo; a letos je, hvala Bogu, večinoma sploh vse še precej dobro obrodilo. Sena je bilo memo lani dokaj več, in zarad ugodnega vremena v košnji tudi lepšega; ravno tako se je tudi žita nekaj več in jedrnatega in težjega zrna namlatilo. Zgodnji krompir (kupčar in zgodnji rožnik) je dobro obrodil, kjer je debela zagnojena zemlja in tudi kasni lepo kaže. Ajda, sočivje in skuha nam tudi obilnejši pridelek zlasti proti slani obeta. Samo po gričih in zeló kamnitih krajih so vsi pridelki se ve da nekoliko slabejši, ker ob onem času predolgo dežja ni bilo. Hruške, posebno tepke, katere v hribih še največ odvrnejo, so tam pa tam zeló polne; jabelk in češpelj bo pa malo. Smo uže s tako letino zadovoljni in hva-

ležni, da bi le slabejših ne bilo. O boljši žitni letini bi kazalo po oddaljenih in odročnih krajih od železnice le žito mesto moke kupovati in v malen dajati; a pritožujejo se marsikateri zopet čez nekatere mlinarje, da preveč mlinarnine jemljejo ter ne dvakrat enako; toraj naj slavno vredništvo blagovoli naznaniti, če je mlinarjem presto po volji, kolikor hočejo, meljaje jemati, in ako so za to plačilo po postavi morda posebne merice odločene in po koliko se sme od mernika ali hektolitra mlinarnine vzeti. Tudi bi bilo marsikateremu vstreženo, poizvedeti, ali se žito po ceni v časnikih naznanjeni v magacinih ali na žitnih trgih od prodajalcev in kmetov dobiva in sploh po katerih virih se žitna cena naznanja?

Slap pri Vipavi 23. avg. — Danes smo praznovali v drugič rojstveni dan presvitlega cesarja tukaj bivajoči učitelji, pa kako? Na kmetijski šoli je letos na Slapu le 13 gospodov učiteljev došlo namesto 14, ker je g. učitelj iz Toplrebri gotovo bolan, ker ni tu sem k poduku došel. Kakor drugi, tako tudi mi učitelji, zmiraj zvesto vdani podložniki in vzgojitelji slovenske mladine, smo uže 18. avgusta t. l. z Vipavci pošiljali gorke in tople molitve, prošnje Vsegamogočnemu v nebesa, za ohranitev ljubljene, vsem svojim podložnim narodom enako naklonjenega vladarja ter želeli, da bi se posrečilo Njegovi modrosti, vresničiti želje, po tako zaželjenem ljubem miru med različnimi in mnogojezičnimi narodi v blagor svojih državljanov, v povzdigo naše domovine in v slavo naše dinastije. Zopet danes 23. avgusta pa obhaja tukajšnja župnija na Slapu prav slovesno cesarjev rojstni dan, in mi, kot sedanji farmani, smo se pod vodstvom gospoda Riharda Dolenca, kot vodja vinarske in sadjerejske šole na Slapu zopet te slovesnosti ob 6. uri zjutraj vdeležili z šolsko mladino in drugim vernim ljudstvom. Bila je slovesna peta sv. maša, z dvema blagoslovi in „Te deum“. — Danes popoldne bodo pa dijaki iz raznih krajev došli k skupni veselici v Vipavo. To bo zopet obilo govorov, petja, godbe, plesa, napitnic in raznih zabav, kakor je v programu. — Naznanim le memogredé, da na tukajšnji vinarski in sadjerejski šoli pod vrlo spretnim vodstvom blag. in vis. čast. gosp. Rih. Dolenca in marljivega pristava V. Rohrmanna se bomo mnogo naučili v sadjereji, trtoreji, kletarstvu, živinoreji, poljedelstvu itd.; da sem skoraj za gotovo prepričan, da sl. deželni odbor, ki naj mu bode tu prisrčna zahvala, ne more boljše denarja obrniti, kakor tako, da je poslal gg. učitelje sem na to izgledno kmetijsko šolo, v kateri je, kolikor smo do sedaj videli, vse v najlepšem redu in stanu. — Gospodje, to je, gg. vodja in pristav znata pa tudi tako temeljito in vablivo predavati, da mora vsak z največim veseljem poslušati. Pa res, ako bodo povsod drevesnice tako lepo vrejene, kakor je tu na Slapu, in kakor smo se jo mi sedaj učili napravljati, bode prinesle mnogo haska naši ljubi domovini. Zeló radi poslušamo o tem predmetu, ki smo ga ravno ta teden dokončali. Pripovedoval je g. vodja, da je tukajšnji cerkovnik letos dobil za same marelice blizo 200 gold., ali ni to posneme vredno, posebno za Dolenjce, ki bi tudi lahko še mnogo finejšega drevja si izredili, ter tako mnogo novcev iztržili. Ima pa tudi imenovani mladi cerkovnik uže mnogo žlahnega sadja zasajenega. — Le k sklepu bi želel, da bi zares ta koristna kmetijska šola na Dolenjskem kje ustanovljena bila, da bi se ljudje, po domače rečeno, po njej „špegljali“ in se po njenih naukih ravnali.

Toraj želé vsi letošnji slušatelji gg. učiteljema tudi najboljšega vspeha pri poduku in sami sebi mnogo napredka.

J. S. H

Iz Postojine 24. avg. (Izv. dopis.) Dolzih 22 let utemnilo je v morji minljivosti, odkar vlada naše veliko c. k. okrajno glavarstvo prečastni gospod Anton Glo-

bočnik. A sedaj sešteti so trenutki, da zapusti nas, da se preseli v belo Ljubljano ter zasede velevažno mesto c. k. deželne vlade svetnika. In mi zremo li mar hladnokrvno v ta prevrat? — nikakor, srcé nam je otožno, duša žalostna, — ker ž njim zgubimo dosta; ljudstvo svojega skrbnega očeta, občinski predstojniki svojega izbornega učenika, gg. uradniki svojega ljubeznivega načelnika ter gospodje učitelji preprijaznega predsednika c. kr. okrajnega šolskega sveta, istenitega svojega prijatelja in ves okraj svojega prezaslužnega dobrotnika.

Povsod, kamorkoli se ozreš v našem okraji, tudi v selo najneznatnejše, zapaziš delo njegovo, vzlasti v Postojini, katerej je bil posebno naklonjen. Da ne opisujem truda njegovega in zaslug strogo oziraje se v njega uradni posel, povem naj le, da kot za svojega najljubšega otroka skrbel je za našo svetovnoznano „Jamo“. Kedor ogledoval si jo je pred 20 leti in jo ogleduje vnovič sedaj, ne more se prečuditi čarobni nje spremembi. Kakošen je bil vhod tedaj in kakošna pota v njej?! Sedaj je vse drugače; vhod je veličasten in pota najlepša; slehrna stopinja kaže ti, kaj je zamogla in še zamore spretna, marljiva roka Globočnikova. Več kot 500krat bil je on v njej ter trudil se vsa leta neumorno, da je vrhunec dosegla v svoji lepoti v novejših dneh. Ni še dolgo, da razsvetil jo je z električno lučjo in z blizu 50 lustri, kar v vrlo jasni podobi kaže podzemeljsko čudo. Tudi cesto iz Postojine do Jame napravil je lepo ter zasadil na stranéh drevored.

Da o drugem ne govorim, ne morem še zamolčati, da prijatelj je bil vedno slovenskemu jeziku, kar svedoči nam njegovo dopisovanje z župani ter politično mišljenje njegovo, ki ni nikedar protivilo se pravičnim našim zahtevam — sigurno redka prikazen vsaj za časa ministra Auersperga in Stremayerja ter deželnega predsednika Widmana na Kranjskem.

S tem in sè svojim prepohlevnim, preponižnim obnašanjem pridobil si je srce slehrnega, ki je občeval ž njim; uvidel je vsak, da se pogovarja z možem, kateremu je sveta le stvar, blagost ljudstva v njegovem okraji; prepričal se je, da gospod glavar je mož, ki živí edino le za narod. Ljudstvo hotelo mu je hvaležnost svojo skazati dejanski ter v to svrhu v mnogih občinalih imenovalo ga častnim občanom. A tudi tamkaj, kjer ga ni imenovalo, spoštuje ga visoko, da še več, ljubi ga kot svojega očeta; tudi Postojina v tem ne zaostaja in da je kedaj obnašala se nasprotno — premotila jo je vnema za stvar, katera nam mora biti vsem prva in je vzlasti gosp. Globočniku; zato trdno nadejamo se, da je vrli gospod male neprijetnosti uže zdavnej pozabil in da hoče ohraniti Postojino, kot ona njega v najboljšem spominu. Milo nebo hrani naj gospoda Globočnika še dolgo ter angelj božji spremljaj ga povsod!

Iz Železnikov konec julija. [Zakasnjeno.] (*V moj zagovor in obrambo.* — Dalje.) Daljni napad na mene bil je v „Slovencu“ zarad procesije Presv. Rešnjega Telesa. Jaz sicer tega dopisa nisem bral, ker imam imenovani časnik ravno tako rad, kot on mene; gledé zagovora se toraj ne bom strogo držal na „Slovenčeve“ besede in kaj je bilo v njem tiskano, ampak navedel bom to, kar potrebno spoznam v stvarno pojasnjenje mojega stališča. V tej zadevi pa sem prisiljen najprej spregovoriti par besedi z gg. načelniki tukajšnjega „bralnega društva“, ker prav za prav so oni dali povod k razpravi, o kateri ravno govorim. Pred vsem jih moram vprašati, kako stoji z njihovo doslednostjo in konsekvenco? V neki odborovi seji, pri kateri sem bil tudi še jaz navzoč, povdarjal je g. predsednik prav precizno in natančno: „Naše društvo ni cerkveno društvo“. Pri procesiji na Presv. Rešnjega Telesa praznik, ki je

vendar strogo cerkveni obred, pa se je hotelo društvo pokazati javno celó po dvojni strani. Kar se tiče cerkvenega petja (tedaj tudi petja pri javnih cerkvenih obhodih), vodim ga jaz po mojih skromnih močéh uže skoz dolgih 42 let; tolikokrat pelo je tudi uže moje pevstvo na ta visoko-slavni praznik pri procesiji. Letos so hoteli stopiti tudi društveni pevci kot taki pri procesiji na dan. Osebam iz njihove srede, ki so v tej zadevi govorile z menoj, djal sem, da jim tega čisto nič ne branim; da pa je praznik Presv. Rešnjega Telesa preveč uzvišen dan, in procesija njegova preveč veličasten obred sv. katoliške Cerkve in vere, da bi se dvoji pevci poskušali o tej priliki, koliko znajo eni ali drugi, kar bi navzvoče vernike več motilo, kot spodbujalo jih k pobožnosti. Prevzamejo naj tedaj petje — rekel sem — med vso procesijo ali popolnoma oni sami, ali pa naj se ne vtikujejo nič vmes. Vsega petja prevzeti si mende niso upali, in bi bili baje res najraje popolnoma odstopili; al: izrekle so se bile na merodajnem mestu besede, katerih pa danes tu ne bom zapisal (da bi bili moji zagrizeni nasprotniki na mojem mestu, gotovo bi ne zamolčali tega); zapisal jih ne bom za to, ker bi napravile brezdvomno zlasti v nekih krogih gotovo veliko senzacijo! Da bi tedaj odvrnil na tak visoki praznik vsak nered, izrekel sem konečno, da bo moje pevstvo opravljalo pri procesiji petje po dosedanji vsakoletni navadi, „čitalničarjem“ pa sem pustil prosto voljo, katere so se tudi poslužili, in — peli. To je bil prvi nastop. In drugi?

Od starodavnih časov bila je pri nas navada, da pri procesiji na Presv. Rešnjega Telesa praznik in na Veliko soboto svetijo z voščeniimi svečami gg. fužinarji, in slučajno tudi druge odlične osebe. Da bi se pokazala omika in napredek, hoteli so letos stopiti tudi udje našega „bralnega društva“ — akoravno ni: „cerkveno društvo“ — ta visoki praznik pri procesiji z voščenicami na dan. Kdo bi kaj tacega sploh ne odobral pri ljudéh in možakih, ki taki strošek zamorejo, in katerih je tudi med udi našega bralnega društva mnogo. Pagan, — kristjan ne.

Za vso to zadevo se pa sploh moja malenkost ni čisto brigala; mogoče, da sem svoje privatno mnenje kje izrazil, kar pa storim danes tu celó javno, in rečem: Mnogi oni, ki so se „postavljali“ taisti praznik košato z voščenicami, bi bili s svojo ponižnostjo in z molekom v rokah dokaj bolj počastili Presveti Zakrament, kot z gorečimi svečami. To bi potrdil lahko z mnogimi dokazi, edino uže le med osmino Presv. Rešnjega Telesa s tremi; — omeniti bi zamogel tudi osebe, ki se je bila brez sveče pridružila med svetijoče, in s čim je ona to opravičevala; — pa, naj bo tudi to le zamolčano; vsaj za sedaj. V pojasnilo naj dodam tudi še to, da te sveče po hvalevredni navadi nekaterih krajev niso bile namenjene cerkvi za dar, ampak društveni udje nesli so jih po procesiji kot svojo lastnino s saboj. Rzsodbo, ali je bilo to tedaj za čast Božjo ali pa za „parado“, prepustim drugim.

Iz tega čč. gg. bralci „Slovenčevi“, in sploh vsi, ki so o onem dopisu slišali, lahko posnamejo in razvidijo, koliko sem jaz zagrešil oni visoki praznik; zraven pa tudi lahko rzsodijo, ali sem res zaslužil, da je bilo moji osebi podtaknjeno kot psovka ime slaboglasnega kralja iz stare zaveze. Gosp. „chefredakteur“ tukajšnjih „izvirnih dopisov“, katerega po njegovi „sintaxi“ jako dobro poznamo, je hotel poleg mojega sramotenja menda pokazati, da ima zgodbe stare zaveze v svojem drobnem malem prstoku; — modri domači in zunanji ljudje, — vmes tudi zeló učene glave, — pa so o vsem tem vse drugače sodili. Bilo je, in še vedno ostane res: „Kdor drugim jamo koplje, sam va-njo pade.“

Akoravno ne spada strogo k reči, naj bo zapisano tudi še naslednje: Vsled ravno omenjenega dopisa in napada v „Slovencu“ sklenil sem bil, izstopiti iz „bralnega društva“; odpovedati pa mu tudi bralno sobo v šolskem poslopji. Storil sem kmalu za tem oboje. Ni me bila volja, šteti se med ude društva, ki pravi, da širi izobraženje in omiko!!! sad njegov pa je le neotesanost in surovost; — dokaz moja uže tolikokrat javno napadena oseba, katera odlika pričela se je zdaj raztezati uže tudi na druge tukajšnje osebe. Stanovanje v šoli pa sem društvu razun ravno omenjenega vzroka odpovedal tudi še iz nekaterih drugih, katere sem bil predsedništvu naznanil pismeno. Enega pa dodam na tem mestu še danes, ako mu je morda drago, vzeti ga na znanje. Ker je namreč šola bližnja sosedinja cerkve, o nedeljah in praznikih popoldne posebno po večernicah in proti noči pa je bil v bralni sobi včasih tak šunder in petje (če bi se bolje ne reklo: kričanje) [zopet le napredek in omika!?] da so se ljudje, ki so o tistem času hodili opravljati v cerkev svojo tiho pobožnost, čez to močno pritoževali, in si želeli nazaj tihi prejšnji mir, sem toraj prav iz srca rad spolnil njihove želje.

V teku 30 let sem tedaj imel uže dvakrat v šoli brezplačne gostače: Talijane o času cerkvenega zidanja in pa sedaj bralno društvo, pa obakrat sem zvedel, „po čim je smola v Kranji“. V tretjič sicer gre rado po besedah narodne prislovice; a mene ne spelje nobeden več na led, — za celi svet ne! (Dalje prih.)

Iz Ljubljane. — Cesarjevičina Štefanija peljala se je v ponedeljek popoldne skozi Ljubljano na cesarjev grad Miramare pri Trstu. Na ljubljanskem kolodvoru mudila se je nekaj nad 10 minut, in je, akoravno je vsak sprejem odklonila, vendar med obedom sprejela topničarskega polkovnika pl. Eschenbacha. S cesarjevičino peljala se je tudi njena mala hčerka nadvojvodica Elizabeta. V Miramare došla je visoka potovalka ob 10. uri zvečer in jo je pri prihodu pozdravil c. k. namestnik tržaški in pa vojaški in mornarski načelniki. Cesarjevičina ostane delj časa v Miramare.

— Gorenjski državni poslanec gospod knez Ernest Windisch-Grätz vdeležil se je shoda antropologov v Celovcu in je dne 20. t. m. poročal o svojem izkopavanju na Vačah in v Šmarjeti na Dolenjskem. Ozirom na najdene starine v teh krajih izrekel je svoje mnenje, da sta uže v prazgodovinskem času tukaj stanovala dva naroda, katerih eden je pokopaval mrličje, drugi pa ostanke sožganih mrličev. One, ki so svoje mrličje sožigali, uvrstil je knez za pradede Slovencev. Tudi prof. Müllner pridružil se je temu mnenju.

— Na deželni vino- in sadjerejski šoli na Slapu pri Vipavi z dveletnim poukom in slovenskim učnim jezikom je izpraznjenih šest deželnih ustanov za prihodnje šolsko leto 1885/86, ki se prične 1. novembra leta 1885. Pravico do teh ustanov imajo sinovi kranjskih kmetovalcev in vinogradnikov, ki so vsaj 16 let stari, čvrstega zdravja, lepega vedenja in ki so z dobrim vspehom dovršili vsaj ljudsko šolo. Prednost imajo taki kmetski sinovi, od katerih je upati, da se bodo potem na svojem domu s kmetijstvom, vino- in sadjerejo pečali. Učenci z ustanovami dobivajo brezplačno hrano, stanovanje in pouk v šoli, obleko si pa morajo sami preskrbeti. V šolo sprejmejo se tudi plačujoči učenci, kateri plačujejo po 33 do 50 krajc. na dan za hrano in stanovanje in po 20 gold. šolnine na leto. Lastnoročno pisane slovenske prošnje se imajo do 20. septembra leta 1885. izročiti vodstvu deželne vino- in sadjerejske šole na Slapu. Prošnjam priložiti je treba rojstni list, spričalo dovršene ljudske ali obiskovane srednje šole, zdravniško potrdilo o čvrstem telesu in trdnem zdravju in župniško spričalo o lepem vedenju.

Prošnjam za sprejem za plačilo je treba priložiti reverz ali obvezno pismo starišev, oziroma oskrbnikovo, zadevajoč vzdržavanje učenca.

— **Nov predsednik c. kr. deželne sodnije v Ljubljani.** Kakor se je od vseh strani želelo in pričakovalo, imenovan je za predsednika c. k. deželne sodnije ljubljanske gospod Franc Kočevar, dosedaj predsednikov namestnik ravno te sodnije. Zato pa se pozdravlja to imenovanje po vsi deželi z veliko zadovoljnostjo.

— **Za svetovalca c. k. deželne vlade v Ljubljani** imenovan je dosedanji okrajni glavar postojnski gospod Anton Globočnik. Tudi to imenovanje pozdravlja dežela naša z veliko zadovoljnostjo, ker pride z njo k deželni vladi izredno spretna, delavna in slovenščine popolnem zmožna moč. — Ob enem podeljen je bil okrajnemu glavarju novomeškemu gosp. Josipu Eckelnu naslov in značaj svetovalca c. k. deželne vlade.

— **Volitev za deželni zbor kranjski** na mesto umrlega Karola Rudeža vršila se je v Kočevji včeraj in narodna stranka izvolila je soglasno gosp. Jakoba Hrena, državnega poslanca. — Čestitamo narodnim volilcem, da so složno volili. Gospod Hren prejel je 56 glasov, kočevski kandidat Matija Verderber pa 23 glasov. — Danes je volitev v mestu Idriji, kjer bo zanesljivo soglasno izvoljen narodni kandidat gosp. Stegnar.

— **Za tretje porotniško zasedanje**, ki se prične 14. dan septembra v Ljubljani, izžrebani so kot porotniki gg.: Ahčin Albin, ključavničar v Ljubljani; Cantoni Viktor, trgovec v Ljubljani; Dekleva Alojzij, posestnik v Postojini; Doberlet Franc, trgovec s pohištvom v Ljubljani; Finžger Matija, kmetovalec v Prezrenji; Goli Franc, trgovec v Idriji; Grampovčan Juri, trgovec na Vrhniki; Hafner Janez, krčmar v Ljubljani; Hönigschmidt Viktor, tovarniški knjigovodja v Ljubljani; Janša Jernej, mlinar na Mojstrani; Janša Jernej, trgovec na Drenovem griči; Križaj Josip, nadzornik v Ljubljani; Kunčič Juri, posestnik v Ljubljani; Lavrič Franc, trgovec na Rakeku; baron Lazzarini Henrik, veleposestnik v Smeledniku; Lončar Jernej, posestnik v Žiganji vasi; Okorn Josip, posestnik na Grosupljem; Orešek Franc ml., trgovec v Ljubljani; Peruzzi Martin, posestnik v Lipah; Pirnat Luka, posestnik v Tufstajnu; Plautz Ferdinand, trgovec v Ljubljani; Röger Janez, trgovec v Ljubljani; Rudež Alfred, posestnik v Ljubljani; Žitnik Jernej, čevljar v Ljubljani; Schreyer Josip, posestnik v Ljubljani; Šetina Josip, posestnik na Dovjem; Soss Friderik, trgovec v Ljubljani; Souvan Ferdinand, trgovec v Ljubljani; Sušnik Josip, trgovec v Kranji; Trček Franc, trgovec v Ljubljani; Tschurn Karol, uradnik v Ljubljani; Urbanc Srečko, trgovec v Ljubljani; Valentinčič Ignacij, posestnik v Ljubljani; Wakonigg Janez, trgovec v Litiji; Valjavec Aleš, posestnik v Bistrici; Zeschko Albert, trgovec v Ljubljani. Kot namestniki gg.: Avšič Jakob, uradnik; Bukovnik Josip, brivec; Dolcher Janez, posestnik; Dorer Anton, marketendar; Kottek Edvard, posestnik; Lamprecht Julij, posestnik; Obreza Josip, brivec; Ogorevc Martin, trg. pomočnik in Šešek Ivan, advokatorski kandidat, vsi v Ljubljani.

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Z Dunaja. — V očigled pomenljivosti shoda cesarjev v Kromerizu morajo se kot premalo pomenljive prezreti vse druge politične dogodbe teh dni. — Veselo znamenje za Slovane avstrijske pa je, da cesar sam v svojem občenju s českim ljudstvom daje tako lep izgled spoštovanja narodne enakopravnosti. — Zato pa ga tudi

narodi avstrijski povsod sprejemajo z največim navdušenjem in z ljubeznijo, za katero ga smejo zavidati vsi drugi vladarji. — Te dni obhajal je bivši ministerski predsednik vitez Schmerling svojo osemdesetletnico, nekateri pristaši njegovi izrekoma ustavoverni udje gosposke zbornice slavili so visoko starost in telesno krepkost politika, ki si je prizadeval vse avstrijsko-ogerske narode okleniti krog nemško-centralističnega kopita. Čeravno mu je ta poskušnja spodletela popolnoma, vendar jih je še takih Nemcev, ki si prizadevajo — poglavitno zaradi lastne lenobe — poskušati še dalje ponemčevanje, samo zato, da bi se še bolj delalo ne gledé na želje narodom — vse po nemškem kopitu. Čudni svetniki to, katerim je vsa modrost vladanja v domišljiji, da si bodo narodi kedaj izneverili svoji narodnosti uradnikom na ljubo, katere sami in bogato plačujejo.

Koroška. — Spored za čas bivanja cesarjevega v Celovcu je sledeč: Cesar pripelje se v Celovec dne 8. septembra ob 6. uri zjutraj v spremstvu c. k. deželnega predsednika, ki se poda cesarja sprejemati na mejo Koroške. Na kolodvoru v Celovcu sprejmejo cesarja: generali, deželni glavar in udje deželnega odbora, župan z mestnimi odborniki in vrhovniki uradov. Koj po prihodu v dvor sprejel bo cesar duhovnike, više dostojanstvenike, zastopnike deželnega plemstva, častnike, urade in korporacije. Splošnih avdijenc cesar v Celovcu ne bode dajal. Potem bo dopoldne cesar pri sv. maši in popoldne ob 2. ogledal bode koroško deželno razstavo, ob 4. je ogledavanje deželnega muzeja Rudolfinum. Ob 6. je obed v dvoru, ob 8. zvečer serenada in bakljada, katero priredijo meščani in pa mestna društva. Dne 9. in 10. bode ogledaval vojaške vaje tretjega kora, po vajah pa oba dni obedi v dvoru. Zadnji večer poje celovski moški pevski zbor, katerega je l. 1882. cesar odlikoval z zlato svetinjo. Odhod cesarjev je namenjen za 11. dan septembra popoldne.

Nemška. — O shodu grofa Kalnoky-a z Bismarkom trdijo nemški in avstrijski časniki soglasno, da razgovor gledé trgovinskih avstrijsko-nemških razmer ni imel nikakoršnega vspeha. — O prestolnem nasledstvu v Brunšviku čujejo se noveji čas glasovi, da bi znal vladarstvo dobiti knez Reuss, ki je sedaj nemški poslanik na Dunaji. — Morebiti je kaj na tej govorici, tako od nekaterih strani se uže čuje, da bi bil ta knez premalo bogat.

Francoska. — Konservativci in pa kraljevski prijatelji sklenili so za predstoječe volitve za državni zbor zvezo, da hočejo drug družega podpirati. Pa, kakor se čuje, se krha ta zveza uže pri določevanju kandidatov, tako da ji ne prorokujejo velikih vspehov pri sedanjih volitvah.

Telegram „Novicam“.

V Idriji 26. avgusta.

Pri današnji volitvi je bil izvoljen gospod Stegnar enoglasno z 78 glasovi. Uradniki so se glasovanja zdržali.

Žitna cena

v Ljubljani 22. avgusta 1885.

Hektoliter: pšenice domače 6 gold. 50 kr. — banaške 7 gold. 8 kr. — turšice 5 gold. 40 kr. — soršice 6 gold. 13 kr. — rži 5 gold. 20 kr. — ječmena 4 gold. 39 kr. — prosa 5 gold. 20 kr. — ajde 4 gold. 71 kr. — ovsa 3 gold. 36 kr. — Krompir 3 gold. 20 kr. 100 kilogramov.